

Роман Вилијама Саројана „Тата, ти си луд” је наизглед само обична књига која нам прича о доживљајима оца и сина. Међутим, ова књига има нешто чаробно у себи – њихов необичан однос. Дечаков отац је писац који слабо зарађује, али дечаку има да понуди нешто вредније од новца – љубав.

Реченице у овој књизи су тако топле и једноставне. Писцу нису биле потребне никакве заврзламе у причи, већ из обичних, свакодневних ствари које је описивао ми можемо тако да доживимо ову књигу. Књига ми много више личина песму него на роман. Свако поглавље у овој књизи има једноставан наслови на први поглед бесмислене разговоре. У тим разговорима отац хоће на свог сина да пренесе занат писања, да га научи о животу али и да истовремено са њим буде друг. Мислим да је цела ова прича потекла од ауторових животних искустава. Прочитала сам да је као мали остао без оца и да је већ као дванаестогодишњак морао да се запосли. Сигурна сам да су овакава искуства из живота највише утицала на његово писање.

Мислим да кроз ово причу ми видимо неког његовог имагинарног оца, који га прати кроз живот; истовремено је ту, али и није. Отац у овој причи нема да понуди дечаку неку квалитетну храну, али у том „пишчевом пиринчу” који он спрема се налазе смех, радост, љубав и подршка коју отац пружа сину. Он му је једном приликом говори да „Све добро долази из љубави”. Писац је у ову своју умешао и занат писања, битне животне поруке и детињство из снова. Свако дете би желело да има родитеља који, чим нешто детету падне на памет, одмах спроводи у дело. Аутор је хтео и да нам поручи да не живимо живот у бесу и тузи, већ да уживамо у малим стварима јер оне чине живот.

Син је само мали дечак од десет година и још увек не може да се одлучи шта ће бити, час је хтео да буде писац, па да иде на Месец и на крају је пожелео да буде скитница. По мом мишљењу многе ствари у књизи су измаштане јер као да је лик оца и сам дете и зато разуме свог сина. Детињство је највеће богатство и треба га чувати. Највише ми се допао део у последњем поглављу: „Али за име божије тата, хајде, да обојица пишемо нешто што ће насмејати људе иако ништа тиме не зарадимо, јер шта вреди овај живот ако се људи не смеју? Не вреди ништа - рече отац.”

Изабрала сам баш овај део зато што најбоље представља ову књигу. Чим прочитате ову реченицу, неким чудом вам је све јасно. Ни сама не знам како. Ова књига је дефинитивно једна од најнеобичнијих коју сам прочитала. Ја бих само додала - новац није битан, битно је да у свако доба можемо неке да понудимо тањир пун љубави.